

Enderrock | Sergi Núñez | Actualitzat el 20/09/2023 a les 13:00

Junco y Mimbres: «Aquest disc té més coses a explicar que l'anterior»

Parlem amb la banda osonenca Junco y Mimbres sobre l'últim disc 'Fruit del col·lapse' | Junco y Mimbres ha anunciat que s'acomiada després de la publicació d'aquest treball

Junco y Mimbres | Paula Barberán Rodríguez

El quintet osonenc **Junco y Mimbres** arriba al seu final. Quasi tres anys després del sorpresiu debut homònim (Hidden Track Records, 2020) -que va quedar en 36è lloc de la llista de millors discos del 2020 segons la crítica d'Enderrock-, el grup plega veles amb un segon llarga durada, *Fruit del col·lapse* (Hidden Track Records, 2023). Una fruita dolça i ben madurada que deixa un petit regust amarg pel seu caràcter conclusiu. Parlem d'aquest treball final amb la cantant i guitarrista Maria Espinosa.

El grup va néixer amb tu i l'Andreu Ribas (baix) -que també és la teva parella- al sofà de casa. On i per què acaba Junco y Mimbres?

Som una banda de cinc persones d'uns trenta anys i és molt complicat aconseguir que tothom tingui una motivació similar. Tothom ha de tenir energia i que aquesta vagi en la mateixa direcció. Com que vivim en llocs diferents, es fa difícil trobar temps per assajar i seguir fent cançons. A més, una de les causes principals del final del grup és que el Marc Fernández (guitarra) i el Marc Roca (bateria) han entrat a la banda **Lisasinson** i els demanaven més compromís i disponibilitat per a fer a concerts. I com que el grup és de València, a nivell logístic es feia totalment

impossible que poguessin compaginar-ho.

Malgrat que el projecte acaba, heu volgut treure un últim disc. És una recopilació de cançons que s'havien quedat al tinter?

Sí, aquest disc surt d'unes quaranta idees que teníem gravades en notes de veu al local o de temes que jo tenia a mitges, tot i que també hi ha algun tema d'en Marc (guitarra), i "[] [] [] []", que la van fer els quatre nois un dia que jo vaig arribar més tard al local d'assaig. Amb el disc a mig fer, els dos Marcs ens van comunicar que no es veien en cor de seguir i va sorgir la pregunta de si acabàvem el disc o no, ja que el teníem en una fase molt inicial, amb unes bateries i guitarres de referència i poc més... Al final, vam decidir acabar-lo i aquest cop hem tingut molta llibertat per a fer el disc perquè hem anat treballant les idees a mesura que les anàvem gravant.

El disc es titula 'Fruit del col·lapse'. El nom va sorgir un cop sabíeu que seria l'últim disc?

Al principi, el disc s'havia de dir *Nit i peles*, perquè era una broma interna que teníem des de feia temps. Sovint la dèiem al final d'un concert que no ens havia anat bé, com una forma de dir-nos que no estàvem tan malament i que sempre ens quedarien la nit i les peles. Però arran del disseny de la portada del disc, el nom va acabar canviant. Jo volia que dissenyés la portada un antic company de feina i bon amic que es diu Vladimir -qui, a més, és el nostre únic fan [RIU]-. Ell sovint dibuixa unes fruites contentes i em feia gràcia que sortissin les fruites i li ho vaig comentar. Però ell creia que les fruites de **Junco y Mimbres** no sempre estan contentes: a vegades estan una mica demacrades i col·lapsades. Per això, va dibuixar unes fruites pansides, com si estiguessin en el seu final, i que representen a cadascú de nosaltres cinc. I d'aquí, va sortir el nom de *Fruit del col·lapse*.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=gmB-PFjBijE>

A la darrera entrevista amb Enderrock, per a parlar d'Or a la llera' (Hidden Track Records, 2021), ja comentaves que si fèieu un pròxim disc seria de punk. Heu fet 'Fruit del col·lapse' amb aquesta premissa al cap?

Ostres, ni me'n recordava que havia dit això! Sí, a nivell de sonoritat, les bateries estan a tota hostia perquè ho ha mesclat en Marc Fernández i ell ve del crowd-rock, del punk i de tota la moguda rockera de Torelló. Però, sobretot, diria que les lletres són més directes i més reivindicatives. He tingut un procés de maduració en les lletres i ara em sento més còmoda explicant coses a través de les cançons. Al primer disc, vaig publicar les primeres cançons que havia fet mai i em feia molta més vergonya parlar de mi. Crec que aquest disc té més coses a explicar que l'anterior.

Veus molta evolució personal, llavors, des d'aquell primer disc?

Clar, si comptes que vaig començar des de molt avall, doncs... sí! Jo vaig aprendre a tocar la guitarra amb **Junco**. Abans, havia tocat una mica el piano i havia tingut un grup de versions al col·le, però això era tot. Rodejar-me de gent que havia tingut moltes bandes i que havia estudiat molta música reglada m'ha ajudat molt, tant al local d'assaig com a l'estudi. Per exemple, a "Vyeurisme", jo vaig gravar els teclats a la maqueta i quan els va gravar l'Hug Vilamala (teclista) a la versió final, vaig aprendre'n molt sobre com fer-ho.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=tHHAN2sziBE>

El disc acaba amb "Res a dir" i "÷#ç meta". Es podria que són dos postulats que expliquen per què la banda se separa?

[RIU] Tot i que he de dir que l'ordre de les cançons no estava gaire premeditat, sí que sempre ens agrada fer referència a coses que diem sovint. El "Res a dir" no deixa de ser més que la segona part de "Res, ja està" -del primer disc- i confirma que ara sí que ja no tenim res més a dir i pleguem. I "÷#ç meta" parla del metavers i com les persones ens acabarem convertint en senyals electrònics sense cap mena d'organicitat i com una metàfora per a explicar que ja no queda or a la llera [en referència al seu EP anterior] i que la banda acaba aquí.

El disc s'acompanyarà d'algun concert de comiat?

És un debat que hem tingut i a mi em fa molta pena, però la resposta és que no. El que sí hem preparat és una *listening party* a la Jazz Cava de Vic, que és el lloc que ens va veure néixer

com a grup. Hi sortejarem discos, samarretes i altre marxandatge, i serà com un bon comiat entre cerveses, que al final és el que haguéssim fet també en un concert.

Marialluïsa, Da Souza i vosaltres ho deixeu... I Ferran Palau i El Petit de Cal Eril no han publicat res nou aquest any. El pop indie i metafísic està en un moment de davallada?

Crec que sí. Al final, en el món musical hi ha tendències, i això passa ara i ha passat sempre. Suposo que fa cinc anys hi havia l'auge de la música més tranquil·la i amb referències angleses. I ara, que està passant de moda, la gent que ho feia aquí simplement ho deixa de fer. Cadascú fa el que sent còmode, i si no et sents còmode amb el que està de moda, és molt complicat adaptar-se a estils en què no acabes d'encaixar. Per exemple, a mi em flipa la **Bad Gyal**, però mai em veuria fent el que fa ella.

Junco y Mimbres acaba en el seu format de quintet. Us plantegeu, per això, continuar amb el projecte d'una altra manera?

És una cosa que m'estic plantejant. De fet, Hidden Track Records, i la seva directora Louise Samson, ens ha seguit donant suport i ens ha plantejat continuar en un format diferent. **Junco y Mimbres** va néixer de mi i l'Andreu i, per tant, seria possible reversionar el nostre repertori o seguir amb noves cançons en acústic... Però, la meua resposta a això de moment és que no, perquè **Junco y Mimbres** va sorgir com a un grup per a fer soroll, portar distorsió i fer coses que en el moment en què vam néixer no s'estaven fent a Catalunya. Per tant, **Junco y Mimbres**, com a tal, no tornarà en acústic.

Deixes la porta oberta a fer música sota un altre nom o en solitari?

Òbviament, a casa no he parat d'escriure cançons i tocar la guitarra i, de fet, ja he posat en ordre la meua guitarra telecaster i tinc moltes ganes de seguir tocant. No sé si sola, si amb l'Andreu o si ni tan sols acabaré gravant aquestes cançons, tot i que m'agradaria... A part, també he de dir que tinc pànic escènic i el fet de recolzar-me en quatre nois que en saben molt m'ho ha fet tot més fàcil. Potser hauré de buscar una altra estratègia de cara als directes i fer alguna crida a músics perquè m'ajudin... Sigui com sigui, alguna cosa farem, sigui enregistrada o en concert.